

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1524

гр. Плевен, 09.11.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател: СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ

Членове: ТАТЯНА Г. БЕТОВА
СВЕТЛА Й. ДИМИТРОВА-
КОВАЧЕВА

като разглежда докладваното от СТЕФАН АС. ДАНЧЕВ Въззивно частно
гражданско дело № 20214400500860 по описа за 2021 година

Производство по чл. 274, ал. 1, т. 2 във вр. с чл. 413, ал. 2 от ГПК.

С разпореждане №608/ 01.10.2021г., постановено по ч.гр.д.№453/2021г.,
Районен съд –Никопол е отказал на осн. чл. 411, ал. 2 , т. 1 от ГПК издаване
на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК със заявител
„*****“ЕАД срещу длъжника М.Ц. М. ,с ЕГН-***** за
заплащане на следните суми :426,60лв. главница по договор за кредитна
карта на физическо лице № **** от 07.06.2016г. ,обезщетение за забава в
размер на 87,10лв. за периода от 01.07.2019г. –датата на сключване на
договора за цесия до подаване на заявлението в РС,ведно със законната лихва
,считано от датата на подаване на заявлението до окончателното и изплащане
,както и за съдебни разноски в размер на 25 лв. държавна такса и 50 лв.
юрисконсултско възнаграждение.

Това разпореждане е съобщено на заявителя,чрез системата за електронно
връчване , на 06.10.2021г. с оглед на което едноседмичният срок за неговото
обжалване изтича на 13.10.2021г.

На 11.10.2021г.,т.е. в срока за обжалване по чл. 413, ал. 2 от ГПК, е
подадена чрез пълномощника юрк.М. Г. , частна жалба от
„*****“ЕАД против разпореждане №608/ 01.10.2021г., постановено по
ч.гр.д.№453/2021г., Районен съд –Никопол. Внесена е дължимата д.т. по
сметка на ПлОС. Жалбата е подадена от надлежна страна в производството
,чрез упълномощен процесуален представител и е насочена срещу подлежащ
на обжалване съдебен акт,поради което е редовна и допустима , и следва да
бъде разгледана по същество.

По същество, Плевенски окръжен съд намира ,че частната жалба е

неоснователна ,поради следните съображения :

С разпореждане № 515/ 27.08.2021г. РС-Никопол е констатирал следните недостатъци на заявлението за издаване на заповед за изпълнение :

-не е представен договора за цесия ,посочен в заявлението

-не са представени Общите условия към потребителския договор

Плевенски окръжен съд намира ,че първият ,посочен от РС-Никопол недостатък на заявлението по чл. 410 от ГПК , няма основание да се третира като недостатък по смисъла на чл. 410, ал. 3 от ГПК.

Нормата на чл. 410 ал.3 от ГПК /нова ДВ бр.100/2019г. / следва да се разглежда съвместно с нормата на чл. 411,ал. 2 т. 3 /нова ДВ.бр.100/2019г./,като двете норми заедно имат за цел да дадат възможност на съда до когото е подадено заявлението по чл. 410 от ГПК да извърши служебно проверка за това дали е налице неравноправна клауза в договор ,сключен с потребител или пък е налице обоснована вероятност за това. Затова именно чл. 410,ал.3 от ГПК въвежда едно изключение от правилото да не се изискват поначало доказателства за съществуването на вземанията за които се подава заявление по чл. 410 от ГПК ,като това изключение касае само и единствено договорите ,сключени с потребител. Тази норма изчерпателно изброява писмените доказателства ,които следва да бъдат представени от заявителя и няма основание тя да се тълкува разширително, извън буквалния и смисъл. Според нея към заявлението трябва да се представят договорът с потребителя , ако е сключен в писмена форма,заедно с всички негови приложения и изменения ,както и приложимите общи условия ,ако има такива. Очевидно е ,че целта на законодателя е да направи достояние на съда конкретния договор,сключен с потребител,заедно с неговите приложения и изменения , за да може да се извърши проверка на съдържанието му за това дали в него има неравноправни клаузи ,които да са и нищожни по тази причина. От това следва ,че не е необходимо изискването и представянето на други писмени доказателства за възникването и изискуемостта на претендираното със заявлението вземане ,извън изрично посочените в чл. 410, ал.3 от ГПК , а фактурите за конкретните ползвани от потребителя мобилни услуги не са сред тях.

Вярно е в т.вр. ,че прехвърлянето на едно вземане с договор за цесия води до промяна по отношение на една от страните по облигационното правоотношение,материализирано в съответния договор, сключен с потребител ,но това изменение става със сключването на съвсем различен ,нов договор , който се сключва с трето лице – цесионер ,без да е необходимо участието на длъжника по облигационното правоотношение ,произтичащо от потребителския договор. В т.см.договора за цесия не може да се третира нито като договор,сключен с потребител, нито като изменение или приложение на потребителския договор ,за да бъде изискван и той. Все в т.вр. следва да се посочи и това ,че договора за цесия е неформален –т.е. не е предвидена в закона форма за неговата действителност ,т.е. не е задължително този договор да е непременно в писмена форма . Писмената форма ще е необходима с оглед евентуално доказване пред съда на съществуването на договора за

цесия на стойност над 5000лв. , а за такова доказване може да става дума само в един бъдещ исков процес ,който би могъл да се развие само след подаване на възражение от длъжника срещу издадената заповед за изпълнение. Едва тогава цесионерът ще следва да ангажира доказателства в подкрепа на твърдението ,че е придобил даденото вземане посредством договор за цесия. Пак в т.вр. следва да се посочи ,че ако все пак съдът държи да провери активната легитимация на заявителя по заявлението по чл. 410 от ГПК ,когато той се позовава и на договор за цесия ,то достатъчна индиция в тази насока е фактът ,че заявителят разполага с документите ,установяващи вземането/след като ги представя / , което в общия случай означава ,че тези документи са му били предадени от цедента.Поради тези съображения , съдът намира ,че в случая посочения в заявлението договор за цесия от 01.07.2019г. не попада в хипотезата на чл. 410, ал. 3 от ГПК , доколкото в тесен смисъл не представлява изменение на съдържанието на договора за кредитна карта на физическо лице № ***** от 07.06.2016г, а само води до промяна на едната страна по облигационното правоотношение,която промяна обаче става чрез сключването на съвсем друг договор/договор за цесия / по отношение на който съдът няма задължение да проверява наличието на неравноправни клаузи ,тъй като договорът за цесия не е договор с потребител. В т.см. договора за цесия се явява ненужен от гл.т. на посочената по- горе цел на нормите на чл. 411,ал. 2 т. 3 във вр. с чл. 410 ,ал. 3 от ГПК.

В т.вр. следва да се отбележи,че според ПлОС и липсата на приложено към заявлението доказателство за уведомяване на длъжника по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземането , само по себе си също така не е основание да се откаже издаването на заповед за изпълнение.На първо място нормата на чл. 410 ,ал. 3 от ГПК,която изчерпателно изброява какви приложения следва да представи заявителят,когато вземането произтича от договор ,сключен с потребител , не предвижда представянето на такова уведомление да длъжника. Освен това ,въпросното уведомление по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД не е елемент от фактическия състав на договора за цесия и в т.см. не е условие за неговата действителност и за прехвърлителното действие на договора за цесия по отношение на процесното вземане. Изследването на този въпрос /дали длъжникът е уведомен за цесията/изобщо не е предмет на заповедното производство , а би имало значение само в едно бъдещо исково производство за установяване на вземането и то само в случай ,че длъжникът в това исково производство направи възражения ,че е платил част от дълга или целия дълг на предишния кредитор ,преди да е бил уведомен за цесията.

В допълнение следва да се посочи ,че неслучайно чл. 410,ал.1 от ГПК си служи с понятието „заявител „ ,като сочи кръга на лицата ,които могат да подадат заявление за издаване на заповед за изпълнение по този текст на закона, а не използва понятието „кредиторът „.Това още веднъж навежда на мисълта ,че в заповедното производство по чл. 410 от ГПК не се изисква съдът да събира доказателства за това дали заявителят е действителният носител на заявеното материално право-вземане,т.е. не проверява неговата

активна материалноправна легитимация , а проверява служебно само съдържанието на договора ,сключен с потребителя.

Що се отнася ,обаче, до другият недостатък на заявлението – непредставянето на Общите условия при които е сключен конкретният потребителски договор ,то ПЛОС действително констатира такъв недостатък ,който не е отстранен от жалбоподателя и с подадената от него частна жалба срещу разпореждането на РС-Никопол.Нормата на чл. 410 ,ал. 3 от ГПК изрично изисква когато вземането произтича от договор сключен с потребител към заявлението да се приложат и „приложимите общи условия „ ,ако има такива. В случая е очевидно ,че има такива Общи условия,тъй като такива се сочат в конкретния потребителски договор за кредитна карта и в него неведнъж има позоваване и препращане към текстове от тези Общи условия. Непредставянето на Общите условия ,въпреки че очевидно такива съществуват съставлява пречка за съда да изпълни задължението си служебно да извърши проверка за наличието на неравноправни клаузи в тези общи условия по смисъла на чл. 143 от ЗЗП. В т.вр.не може да се приеме ,че за заявителят отпада задължението да представи Общите условия ,тъй като за съда съществувала възможност да се запознае служебно с Общите условия ,дори същите да са публикувани съгл. Чл. 230, ал.1 от ЗЕС на страницата на търговеца в интернет и да са поставени на видно място в търговските му обекти,поради което не било нужно да се представят и на съда. Следва да се посочи на заявителя ,че въпросната норма урежда отношенията на търговеца с потребителите ,а не и със съда ,в отношенията с когото важи императивната норма на чл. 410 , ал.3 от ГПК ,която задължава заявителя да представи пред съда тези Общи условия , ако има такива.

Поради това ,ПЛОС приема ,че действително е налице неотстраняване на съществен недостатък на заявлението по чл. 410 от ГПК ,което дава основание съгласно чл.411,ал. 2 т.1 от ГПК на съда да откаже издаването на исканата заповед за изпълнение.

Водим от горното , Плевенски окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА обжалваното разпореждане №608/ 01.10.2021г., постановено по ч.гр.д.№453/2021г., с което Районен съд –Никопол е отказал на осн. чл. 411,ал.2 , т. 1 от ГПК издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 от ГПК със заявител „*****“ЕАД срещу длъжника М.Ц. М. ,с ЕГН-***** за заплащане на следните суми :426,60лв. главница по договор за кредитна карта на физическо лице № ***** от 07.06.2016г. ,обезщетение за забава в размер на 87,10лв. за периода от 01.07.2019г. –датата на сключване на договора за цесия до подаване на заявлението в РС,,ведно със законната лихва ,считано от датата на подаване на заявлението до окончателното и изплащане ,както и за съдебни разноски в размер на 25 лв. държавна такса и 50 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Определението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____